

vigtigt, og forsaavidt maa jeg ogsaa erklære, at det tiltaler mig. Imidlertid skal jeg ikke nægte, at de Betænkkeligheder, som ere reiste af den høitagtede Cultusminister, i en ikke ringe Grad have gjort mig tvivlsom i denne Sag, navnlig det, at Anvendelsen af dette Lovudkast vil medføre, at man maa ligesom foregribe endeel af de Bestemmelser, der høre til den almindelige Lov om Kirkens Indretning, som vi forvente. Førend jeg bestemmer mig til, hvad jeg vil stemme for, ønskede jeg dog noget nærmere oplyst af den høitærede Cultusminister Noget, hvorpaa der blev hen- tydet i Slutningen af hans Tale. Det fore- kommer mig nemlig, at det, som i praktisk Henseende her vil være det Vigtige, det er, hvorvidt en Menighed og Præsten kunne blive enige om, at vedtage et Tillæg. Ved saadanne Tillæg kan man jo nemlig erholde de bedste og meest poetiske Psalmer af Kingo, Brorson, Grundtvig, Ingemann o. s. v., og saaledes, idetmindste for en stor Deel, afhjælpe den Trang, man har. Naar dette altsaa kunde skee i denne Mellemtid, indtil vi erholde den nye kirkelige Forsatning, saa forekommer det mig, at Hovedtrangen til den større Frihed derved vilde være afhjulpen. Det forekommer mig nu, som den ærede Cultusminister har yttret, at Saadant kunde skee med Approbation ialtsald af Cultusministeriet. Hvis det er Til- fældet, saa forekommer det mig, at man fore- løbigt kunde finde sig beroliget og da faae Sa- gen afgjort i Forening med de mangfoldige andre vigtige Spørgsmaal i Henseende til det Kirke- lige, som vi jo forresten snart maae forvente at faae afgjorte, og faae afgjorte under Cet, som dog altid forekommer mig at være det Duffeligste. Maafee vilde den ærede Cultus- minister noget mere bestemt ytre sig, om han anseer sig bemyndiget til at kunne give sin Approbation, naar en Menighed og dens Præst blive enige om Vedtagelsen af et eller andet Tillæg, til hvilkensomhelst af de autoriserede Psalmebøger.

Cultusministeren: Jeg skal til dette Spørgsmaal tillade mig at svare, at jeg troer, at saaledes som Forholdene ere under den nuværende Overgangsperiode, og i Analogi med, hvad der tidligere har fundet Sted, saa

maa, naar en Præst og hans Menighed ere blevene enige om, at indføre et Tillæg eller ved Gudstjenesten at benytte et Tillæg til en Psalmebog, som forresten ikke fortrænger Psal- mebogen selv, — Regjeringen, Hans Majestæt efter Forestilling af Ministeren, være berettiget til at give Tilladelse dertil, ifølge den Bevil- lingsret, som ved Grundloven er bibeholdt for saadanne Bevillinger og Indrømmelser, der tidligere gaves, og da der aabenbart, ikke ad den lovgivende Veie, men ad Bevillings- veien, dog er givet saadanne Tilladelser til Modificationer ved Gudstjenestens Udførelse i enkelte Menigheder og Kirker.

Kierkegaard: Det er mig naturligt, — og det vil det ærede Thing vist tiltroe mig, — om Sagen, og kun om Sagen at gjøre, saa at, naar den Frihed, som det væ- sentligt er mit Niemed at bidrage til at skaffe mine Medchristne omkring i Landet, kan skaf- fes og vil blive skaffet dem kraftigt og snart, saa skal det aldeles ikke komme mig an paa at fast- holde den Form, hvori jeg har tilladt mig at stille Sagen, eller at spille Thingets Tid og Dpmærksomhed paa Debatter i saa Henseende. Men, da mit Forslag er paa en bestemt Maade kommet tilsynne og udtalt, saa holder jeg det paa den anden Side for min Skyldighed at huske paa, at jeg staer her, ikke for at tale om, hvad der personligt kunde synes mig at være nok i Henseende til denne Frihed, men hvad jeg efter bedste Overlæg holder for, at der bør skænktes alle mine Medborgere. Jeg beder derfor om det ærede Things Tilladelse til at berøre og imødegaae Noget af hvad der er yttret imod mit Forslag.

Maafee maa jeg her indledende takke den ærede femte Landsstingsmand for Kjøbenhavn (Ørsted), fordi han klarere end jeg kunde gjøre det, eller ialtsald har fundet Leilighed til at gjøre det, har berørt, hvorledes det forholder sig i Henseende til mit Forslag, Psalme- Bøgerne angaaende, at det nemlig praktisk ganske rigtigt ikke let vil blive Tilfældet, at det kommer til Anvendelse. Det er min fulde Overbeviisning, at man med Undtagelse af ganske særegne Tilfælde, hvor den evangeliske Psalmebog nyligt, maafee paa en ikke ganske rigtig Maade, er bleven ind- ført i Menigheder, hvor altsaa den hele aan-